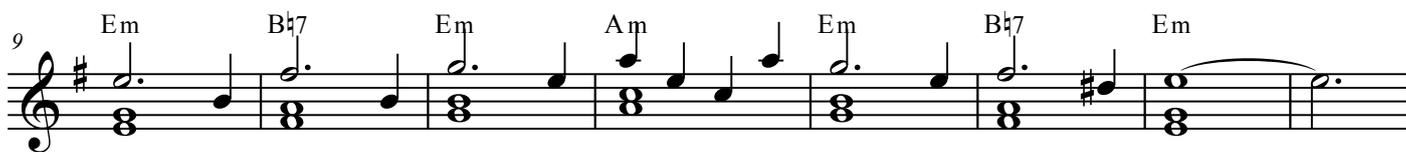


166 Як промені вечірні сонця згаснуть



1. Як про - ме - ні ве - чір - ні сон - ця згас - нуть, Як змов - кне піс - ня
 Як ві - тер сум - но в мо - ро - ці зіт - ха - є, Як пла - че ти - хо
 2. Чо - му ж той день про - жи - тий знов без ці - лі? Чо - му зго - рів і
 Чо - му лю - бов і щи - ре ми - ло - сер - дя Не грі - ли сер - ця



на чи - їхсь вус - тах, Як ви - ри - на - ють в не - бі зо - рі яс - ні,
 лис - тя від до - шу, Як все жи - ве від - ра - зу за - мов - ка - є,
 не при - ніс теп - ла? Від слів і діл по - га - них по - тем - ні - лий,
 про - ме - нем доб - ра? Чо - му ж той день у віч - нос - ті без - меж - ній

Bb7

Приспів: Em



То в сер - ці вто - ма й смуток у о - чах... Тож день но - вий зу - стрі - не - мо з лю -
 То стог - не сер - це й рветь - ся від пла - чу...
 Про - йшов, а за - ли - ши - лась пус - то - та?
 Бу - де, як мить да - рем - на і пус - та?



бо - в'ю І ві - ро - ю на - пов - ни - мо сер - ця, Ра - ді - ти - мем на - ді - є - ю свя -



то - ю, Й про - сла - вим ми - ло - серд - но - го От - ця! Тож серд - но - го От - ця!

1. Як промені вечірні сонця згаснуть,
 Як змовкне пісня на чііхсь вустах,
 Як виринають в небі зорі ясні,
 То в серці втома, й смуток у очах...
 Як вітер сумно в мороці зітхає,
 Як плаче тихо листя від дощу,
 Як все живе відразу замовкає,
 То стогне серце й рветься від плачу...

2. Чому ж той день прожитий знов без цілі?
 Чому згорів і не приніс тепла?
 Від слів і діл поганих потемнілий,
 Пройшов, а залишилась пустота?
 Чому любов і щире милосердя
 Не гріли серця променем добра?
 Чому ж той день у вічності безмежній
 Буде, як мить даремна і пуста?

Приспів:

Тож день новий зустрінемо з любов'ю,
 І вірою наповнимо серця,
 Радітимем надією святою
 Й прославим милосердного Отця!